

Overweging 1 januari 2017 – H. Maria Moeder Gods – Utrecht, Dominicuskerk

Numeri 6,22-27; Psalm 67; Galaten 4,4-7; Lucas 2,16-21

Beste mensen,

Met de knallen van vuurwerk - of champagnekurken - nog in de oren, nog glimlachend of fronsend over een oudejaarsconference, horen we vanochtend vertrouwde woorden uit de Schrift, zo vertrouwd onderhand dat het moeilijk is om ze als nieuw te horen. Eerst dus maar terug naar de lezingen van vandaag.

De zegen over de Israëlieten in het boek Numeri klinkt en voelt vooral heel plechtig, maar ook veilig. Een machtige God spreekt zijn bescherming uit over een volk en zegt het toekomst toe in zijn Naam.

Psalm 67 roept hartstochtelijk om Gods zegen, een zegen die naar alle volken uitgaat, en de psalmist verlangt er naar God te zien met eigen ogen.

Paulus roept de Galaten, afstammelingen van Kelten midden in Turkije in de streek rond het huidige Ankara, op om te beseffen wie ze zijn geworden door het geloof in Christus: kinderen van God, en niet langer slaaf van kosmische machten.

Centraal staat vandaag de zin in het evangelie van Lucas, dat Maria alles bewaarde in haar hart. Wat betekent dit voor ons?

Een leraar op het Bonifatiuscollege legde ons in de tweede klas twee uitspraken voor, de eerste was van een socioloog: "Ik ben er niet voor, ik ben er niet tegen, ik constateer het slechts".

De tweede uitspraak luidde: "Alleen wat je met je hart ziet, zie je echt".

Zien met je hart, wat een mooi beeld!

In Maria's leven grijpt niet de grote wereldgeschiedenis in, maar aan haar gebeurt juist ver van het wereldgebeuren dat de Geest haar overschaduwet, dat God haar leven voorgoed verandert.

Kijken met je hart naar wie en wat zich aandient in het nieuwe jaar, dat is nogal wat!

Het is veel meer dan je buigen voor wat er al dan niet gebeurt, meer dan bij voorbaat ach en wee roepen, of alles bekritisieren, meer dan voorbijgaan aan wat je niet lijkt aan te gaan of te deren.

Kijken met je hart wil volgens mij zeggen dat je je laat raken,
dat je laat aanspreken,
en dat zal je de ene keer blij maken,
een andere keer ontroert het je,
en op een ander moment wordt je er beroerd van!

Kijken met je hart wil zeggen dat je geloof
door de week niet in de meterkast ligt, ongebruikt en overbodig,
maar dat het groeit door wat je meemaakt, wat je overkomt,
wat je blij, boos of verdrietig maakt,
door wie je niet alleen tegenkomt maar werkelijk ontmoet...

Sieds Prins maakte een gedicht dat zelfs een liedtekst is geworden:

*Raak met je hand ons hart, jij Eeuwige,
laat ons opstaan uit wat verblindt, verstart,
Jij die begin en eind omvat van ons bestaan
laat ons jouw ogen zien vol ruimte.*

Is die ruimte niet deel van de zegen die God aan mensen gunt?!
Is zien met zijn ogen niet waartoe Jezus ons telkens uitnodigt?
Is vrede niet hetgeen Hij iedereen toewenst?
Is telkens ontdekken wie je naaste is, niet wat Hij voordoet?

Het Jaar van de Barmhartigheid ligt achter ons,
maar daarmee kunnen we niet ophouden om zelf barmhartig te zijn.
We zijn van 2016 naar 2017 gegaan, met zelfs een extra seconde,
maar Gods tijd loopt anders dan de tijd op de klok.
Zijn tijd is een tijd waarin Hij ons tegemoet komt,
naar ons uitziet al voordat wij Hem gaan zoeken,
een tijd waarin Hij ons wil zegenen en voorgaan.
Dat wij zo het nieuwe jaar mogen binnengaan
en Gods zegen ervaren en delen,
dat mensen wereldwijd de weg naar vrede mogen gaan.
Zo moge het zijn!

Otto Vervaart